

L'incombustible actor de 65 anys s'estarà al Villarroel Teatre protagonitzant la tragicomèdia 'Un hombre de suerte'

Marta Monedero
BARCELONA

Juan Luis Galiardo: "Canalitzo la incontinència verbal a l'escenari"

La fama de xerraire, càrctic i enèrgic l'acompanya des que va començar en l'ofici d'actor, fa més de quaranta anys. Hi ha qui el tem perquè mai se sap per on pot sortir, però les trobades de la premsa amb Juan Luis Galiardo acostumen a ser per petar-se de riure. La d'ahir no va ser una excepció.

L'excusa era la presentació d'*Un hombre de suerte*, una "tragicomèdia com la vida", deia l'actor, de 65 anys, que a aquestes altures encara puja a dalt d'un escenari per "descobrir qüestions emocionals de mi mateix". Amb cara de salut, morè i hipercratiu, Galiardo, que ha par-

ticipat en més de cent pel·lícules (*El caballero Don Quijote*, *Familia*) i un bon grapat de clàssics teatrals (*Antígona*, *Celestina*, *El rey Lear*) i té una més que digna carrera televisiva (*Turno de oficio*, *La Regenta*), començava a xerrar reconeixent que fer d'interpret l'ha salvat com a persona. "La incontinència verbal, que va ser perillosa en una etapa de la meua vida, la canalitzo a l'escenari, que és allò que esperen de mi, el que s'espera d'un actor, que se l'entengui des de l'última fila".

Obra de tauleta de nit

Escrita pel director de la Companyia Nacional de Teatre Clàssic (CNTC), José Luis Alonso de Santos, i amb direcció del solvent José Luis García Sánchez, *Un hombre de suerte* s'estrena al Villarroel l'1 de març. A parer de Galiardo, és "una obra de tauleta de nit, d'aquelles que un ac-

tor pot fer molts anys seguits". Un text que fon "el teatre i la vida, amb humor i tendresa". Segurament, continua l'actor, "molts dels masques que volten per aquest país haurien d'aprendre de la tendresa i la part femenina d'aquest espectacle" en què interpreta dos homes i dues dones. "La sort a què alludeix el títol és més aviat irònica",

expressa. "Estem condemnats a néixer, a saber i no entendre res. Ser terrícol i tenir bona sort és molt complicat, gairebé impossible".

El desaparegut pintor i escultor Eduardo Úrculo va fer la imatge i el vestuari d'aquest espectacle, que "no deixa de ser un compromís vital amb l'ésser humà fet des de l'afecte; per això faig aquesta obra,

si no, amb el compte corrent de què dispo, per què l'hauria de fer?".

Analitzant el panorama amb perspectiva, Galiardo es fixa en coetanis com ara Pepe Sacristán o Josep Maria Flotats: "Tots coincidim en la dificultat de no pertànyer a cap gènere concret, cosa que està bé, perquè els que en tenen, de gènere, sempre fan la mateixa

obra". En canvi, "nosaltres fem funcions, més enllà del món que imposa la televisió". I, aquí, de cop i volta, a l'actor li agafa un rampell arrauxat i carrega com el Quixot contra els molins, contra "Ana Obregón, en aquella sèrie en què es ventila tots els seus galants". "Oh!, quina cosa, pitjor que quan jo feia pel·lícules dolentes com *Las nenas del mini-mini* amb Sonia Bruno". Amb el fil ben agafat, Galiardo sí que és imparable. "Comparat amb aquella sèrie dels veïns [*Aquí no hay quién viva*], Paco Martínez Soria era un actor de l'Old Vic Theater!". I la corda li dura: "No sé què ens recomanarà aquest consell de savis de la televisió. A més, sabeu que us dic? Que tots cap al teatre, que s'hi està divinament". L'artista sap que, anar-hi, és un acte de valor perquè "paral·lelament hi ha dues mil propostes més". "Per això em poso com em poso", conclou.

Juan Luis Galiardo en un posat de quixotes galant madur

FRANCESC MELCION

TEATRE

'Òbit'

La Fura sense calories

Juan Carlos Olivares

'ÒBIT', DE LA FURA DELS BAUS. DIRECCIÓ: Pera Tantiñá. MÚSICA: DJ Amsia, Àlex Tobias. VÍDEO: Luis Cerveró. 21 DE FEBRER, CCCB.

El 21 d'octubre del 2004, La Fura dels Baus va protagonitzar una *performance* singular a Temporada Alta: la rebel·lió del públic. Espontània reacció (involuntàriament propagada per les càmeres de *La Nit al Dia* del Canal 33) per l'honor d'estrenar *Òbit*, l'últim espectacle de la factoria de La Fura. El company Massip ja va deixar constància a la seva crítica d'aquest aixecament popular. El muntatge, venut com una "renovació del genuí llenguatge *furer*", es va presentar a Barcelona, precedit pel rumor que Pera Tantiñá havia pres bona nota del desafecte de les masses crítiques.

Amb aquesta esperança va acudir el públic al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). Individus disposats a ser protagonistes d'una experiència *furera*. Si furguem en les hemeroteques, aquell *Òbit* no ha canviat gaire respecte a aquest de Barcelona. Tampoc la seva valoració crítica. Potser ha variat la composició del públic, al CCCB disposat a la pura gresca participativa, la mateixa empenta fallera que anima la *tomatada*.

Un muntatge per a un públic jove que desconeix el millor historial de La Fura, en plena metamorfosi a companyia *light*. *Òbit* és un espectacle per a espectadors que omplen qüestionaris filosòfics amb la profunditat metafísica d'una pàgina del *Cosmopolitan*; entren en cubicles; reben un adhesiu amb el seu nom, una bata numerada, pintures de guerra sudodegradables; s'escalfen amb exercicis aeròbics; empenyen, resisteixen, suen, obeeixen -fins i tot quan el batibull és excessiu i el terror apareix al rostre dels coordinadors-; deambulen, passegen, s'abracen, xisclen amb crit autoritari, agafen cordes, tornen bates, mengen pomes, piquen damunt llistons de fusta i tubs de plàstic, trituren desitjos, passen de frases gastades i imatges de *chill-out*, i continuen el *post-Òbit* davant la cua del guarda-roba. I tornen a empenyer, a suar, a cridar.

VIU EL PALAU

la Biblioteca del Palau per INTERNET

- Catàlegs de documents
- Arxiu de partitures de l'Orfeó Català

Progressivament s'aniran completant els seus continguts

www.palaumusica.org